

ואחיות שחקו בחול, ליד המחסן, הניחו לריי מונה הקטנה, בת 14 החודש, לשחק לבד, במרחק מטרים אחדים.

רימונה לא השתעממה כלל. נחש ארסי מסוכן, שהועבר מן הסתם עם הגזע עם הצבא ממקום מוצאו בנגב הרחוק לשכונ פגיה שלייד פתח-תקוה, רצה לשחק. לשם כך, הת' חיל מן הבטן, הוא זחל בוהירות על שמלת התינוקת שהשמיעה צהלה, עשתה מרוב דג' ווג את מה שעושים רוב הילדים בתנאים מסוימים. האם שמעה קול, הכירה את צחוקה הפרוע של רימונה הקטנה, שלחה את האב "לראות שהילדה לא תלך על הכביש!" בהפנות האב את ראשו, קפא על מקומו. הגחש הצהבהב, בעל הכתמים מצבע הזית, השתרע בנוחיות לאורך זרועה של רימונה, ראשו תלוי בצוארו, משתקף מעבר לכף היד. האב השמיע קול צעקה, אליו הצטרפה גם האם, ששה האחים והאחיות שיללו במקלה מהרישת אוננים.

אך רימונה, היודעת לומר רק "אבא", "אמא" לענה ילכולם בגלוי, פתחה בצחוק כמוהו לא השמיעה משך 14 חודש. האב עשה תנועות מבוהלות, ניסה לשחרר את הזרוע הזוערה, סביבה נכרך הנחש. ריי מונה המשיכה להתנהג כאילו הבינה בדיחה מצחיקה, גילתה לבסוף קוצר-רוח ליצור ה' טרדני והמדונג שהסתכל ישר לתוך עיניה השחורות: עתה היה ראש הנחש בתוך פיה וארבע שיניים עליונות ושתים תחתונות מחצו את צוארו של הנחש, בכוח של חינוק המנסה משהו חיש. לבסוף, נתקיימה נקמת חוה ביצור בגללו גורשה מגן העדן. הפתן שפך את ארסו הרירי לתוך פיה של רימונה הכה אותה בזנבו מכות שהשכיבו אותה על החול בככי, השאירו פסים לבנים על זרר עותיה.

אותו לילה התאספו משתכני פגיה סביב העריסה בחדר הילדים הרבים בבית בושרי, ראו אצבע אלוהים עם קצת מול בלתי מובן בנס הנחש. רימונה לא ערכה להם קבלת פנים נלהבת, פתחה בסירת הקאות מלוות שלשול, אותן הגדיר הרופא, שהזעק באישון לילה, כהשפעת החלבונים, מהם מורכב ארס הנחש, על קיבת האדם.

למחרת פעלה קיבת הקטנה כשורה, איפ' שרה את השתתפותה בהלחית הנחש שנקבר בכבוד משפחתי, איתו הביע האב שהספיד את הנפטר, לזכותו ציין את חיי בתו.

דרכי אדם

מי גידל את המלפפון?

ככל יהודי שני יליד ארצות-הברית נולד גם מנחם מרלוביטסובל בניו-יורק בשלהי 1900. כעבור 23 שנים סיים את לימודיו כמהנדס חימי באוניברסיטת קולומביה, הש' תלם משך שש שנים נוספות במקצועו עד ש' וכה בתואר דוקטור.

ד"ר מרלוביטסובל התעמק במחקר תעשיי' תי, סייע בהצאת שיטת הדפסה על אלומי' ניום, הצטיין במלחמת העולם בתרומתו ל' המצאת הצמר הסינטטי שתפס את מקום ה' צמר הטבעי, אשר ארצות-הברית חששו לה' נתק ממקורו העיקרי, אוסטרליה.

כיצוני מילדות לא הניח החימאי המוכ' שר את ארץ-ישראל ולמרות היותו מרוחק ממנה מרחק רב, שימש במשך 13 שנה כ' יועץ חברת האשלג. ב-1945 התקרב יותר. הוא הפליג באניה הראשונה נושאת האור' חים שיצאה מגמל ניו-יורק אחר תום המל' חמה לארץ-ישראל, הפך מנהלה התכני של חברת האשלג. עם הריסת המפעל בקליה, ב-1948, עבר לתכנון החיפאי, נתמנה פרופ' סורימנה להגדסה חימית ומטלורגיה (תורת הפקת ועיבוד המתכות).

מהצד השני של המתרס. לפני חר' דש ישב ד"ר מרלוביטסובל בן ה-52, לבן ה' שיער, תכול העין והחייכני במשרדו כשנכ' נטו אליו כמה מחברי קיבוץ גבעת-ברנה, ביקשו את עזרתו לפתרון בעיות עיבוד אלומיניום לו הם נזקקים בייצור מכוונות השקאה בבית-החרושת הקיבוצי מטר.

פרופסור התכנון, הנותן את עזרתו חנם למשקי ההתישבות, הבטיח לעזור לאנשי גבעת-ברנה. אולם כעבור ימים מספר נזכר כי חברי גבעת-ברנה נמצאים תחת השפעת מפ"ם, מצדו השני של מתרס דיעותיו הפו' ליטיות. ד"ר מרלוביטסובל חזר בו מהבטח' תו לעזרה, נימק זאת בתקבך בן מאה מלי' (... אני מומן מסוב לעזור לכל קבוצה של דעתי אינה ציונית במלוא מובן המלה; כי חוד הנני מתנגד לכל קבוצה המטיפה מלח' מת מעמדות במקום אחדוד בישראל...") על המחשור, כשאון מפ"ם, גינה את פרופ' סור התכנון האנטי-מפ"מי מעל עמודו ה' ראשון, מזכירות גבעת-ברנה התלוננה לפני

יעילותן בעבר. החיפוש אחר טביעות אצב' עות העלה שלל יותר מדי טוב: עשרות טביעות של מבקרים שנשענו על הזכוכית. עיצרת עשרות חשודים שהמטרה מכירה את שיטות עבודתם, לא גילתה יותר, קיב' לה רק השבוע משמעות, כשהתברר שבין אורחי המטרה היו גם יהודה ויינברגר ואימרה האוספטר.

החשד, כי התכשיטים מיועדים לחוף לא רץ, עוד הגביר את עצבנות החוקרים, ששלחו צילומים של הרכוש הגנוב לכל משטרת העולם, הכריזו על מצב הכן חמור בלוד וב' חיפה. לוי אברהמי, מפקח מחוז ירושלים, התעצבן כשהחקירה עמדה בפני קיר אטום, הומין חוקרים נוספים מחוץ לירושלים, ציחה על עדיפות עניין בצלאל אפילו על חשבון חקירות אחרות, הכריזו לבסוף גם על פרס של 1000 ל"י למי שיעזור בגילוי הפושעים.

בילויים

פיתיון ששמו פאריס

מהמטוס ירדו חמישה אנשים, מאד שב' עי רצון מעצמם. היו אלה חמשת הנוכחים של הגילת אגרות בנייני האומה, שחזרו

נושבת נחש רימונה בושרי (ראשונה מימין) ואחיותיה מוות צהבהב

מפאריס אחרי בילוי של שבעה ימים ב' בירה הצרפתית. בחזרה לצע, הגלו פוע' לימ במחותיהם החוטמים הקטנים המכונים זכרון: לנגד עיניהם עברה רשימת הבאריס (שלפי עדיראיה יש בפאריס שלושה לכל דלת) בהם בקרו, מערבות של תערוכות, טיולים לאורך הבלוברדס, המהווים בילוי בפני עצמם. הפתעה פאריסאית נוספת, שמו' רה, לישראלים בלבד, היא קהילה עברית, רי גינרת בנוולה, העולה על בני פאריס בדיעת סודותיה.

סיכם אחד החוזרים את הרפתקות הש' בוע הפאריסאי על חשבון בנייני האומה: "באמצעים שלי, לא הייתי זוכה לזה באלף שנים". אולם גם חברת בנייני האומה, ש' הכניסה ידה לכיס על מנת לשלחם, לא פו' רה כסף חינום. על שולחן הכתיבה של יצ' חק רישין, פקיד קשרי הצבור, נעזמה מאז ערמה ניכרת של ניירות צהובים, אגרות של 10 ל"י כל אחת, שנמכרו כתיוצאה ישי' רה מהפיתיון ששמו פאריס.

פשעים

הגובה הכי גדולה

אחר ארבע שנים של עצמאות ומספר גדול של מאורעות שאפשר היה לכבד אותם בתואר "אחרי אלפיים שנה", הצטרף החודש מאורע נוסף לרשימה. הגניבה הכי גדולה ראתה את אור המדינה.

האמונה במוסר היהודי, שגרמה להחזקת חפצים יקר-ערך ללא שמירה מספקת בבית הנכאת בצלאל הירושלמי, הניחה, כי ברכוש כזה לא ישלח איש את ידו.

מנהל בצלאל, מרכזי נרקיס, שבא בשעה 8.30 בבוקר אחד לפני שבעה שביעות לפתח את המזוין שוכנע אחרת. אחרת, הדלת החיצונית הייתה שבורה ובקומה השנייה חי' כה לו ארון זכוכית ריק, שדוד מתוכנו שנא' מד ב-25000 ל"י. מתחת לשמשה, שהורדה בוהירות על-ידי פותחת ברגים והושבה בצ' לכל תשבר, היו מונחים לפנים החפצים הכי יקרים של בית הנכאת: סיורת זהב נושאת כתובת יחנית, מכילי-בשמים עתיק, ארון-קודש זהב בועיר-אנפין ומוזה בעלת ערך היסטורי. פרס של 1000 ל"י. משטרת ירושלים ניסתה קודם כל את השיטות שהוכיחו את

שטפון של גותני עצות, וקוקים לאלף לי' רות השתפך מצרדי מחלקת החקירות במגרש הרוסים. לא הפתיעה אפילו הופעתו של רואה מולות מקצועי, שהודיע על חלום בעל משמעות, בו ראה את החפצים טמונים בפח בתוך בור. מתוך יאוש החלו עשרות שוטרים לחפש בפחים טמונים בבורות. רואה המולות לא זכה באלף הלירות.

בצפת, רייעה חשובה. השיטה שה' עלתה סוף סוף את עקבות הראשונים היחה התחפשותם של עשרות בלשים כסוחריוזהב בלתי-חוקיים, שקנו בכמה מקרים זהב כזי להראות כשרים בעיני האנשים אתם עשו עסקים. לבסוף, נודע דבר בצפת: דוברי הונגריה מכרו חתיכות זהב בתל-אביב, לקחו עבורן מחיר מגוון כמעט.

הרשת הצמצמה ונתעורר החשד שאימרה האוספטר, רכד ירושלמי, מכר באמצעותו של אלברט טיבור חתיכות זהב לסוחר תל' אביב, שהיו ללא ספק השאריות העצובות של חפצים עתיקי ימים. האוספטר, ששוחרר אחר החקירה על עשרות חשודים אחרים, נעצר שוב. יהודה ויינברגר, בן עש' רים ואחר, צייר-חובב ומבקר קבוע של בית הנכאת, שנעצר בפעם הראשונה בדירתו של האוספטר, הועבר אחר כך למשטרת סכריה שהיתה מעונינת בשיחה אתו על נושא אחר, החוזר ירושלימה.

בו בזמן שהאוספטר הסתפק להודיע לשו' פט השלום שהוציא פקודת מעצר נגדו, כי אין לו מה להגיד, הודה ויינברגר באשמה. הוא סיפר למשטרה, כי התפרץ יחידו למו' זיאון לאחר ששמע פעם, בשעת ביקור, את הערת אחד המבקרים שהתפעל מערכם של התכשיטים בארון הזכוכית.

בליל הפריצה התיך את התכשיטים יחד עם האוספטר, ורקו את המסגרות והחלקים שאינם זהב לפח האשפה שלפני ביתו. המשטרה שמצאה אותם אחרי חודש באותו מקום, נכחה לדעת שתלומיו של רואה המולות היה נכון לפחות בחלק זה, הזכירה את מרכזי נרקיס, מנהל בצלאל, לזהות את הש' אריות. זה פרץ בככי בראותו את אחד מאוצ' יכול היה להצטער, אם כלי המשטרה גמרה את הפעולה בהצלחה, שלא תפשה את הגנ' בים עוד בליל המעשה. הכל שנשאר לנרקיס (השתן בעמוד 10)

המטר בערימת פרודוקטים משומרים, מאכל לששה שבועות. משתף פעולה שני היה מש' רד האוצר שהקציב ליוצאים 120 לירות שטר' לינג, אותם גנזו למקרי קילקולים בסירה.

חניכי זבולון. רחוקים במתכוון, לא נרתעו בזוכרם את גורל סירת הפועל, ארלזורוב בת 23 הטון, שיצאה לפני שנים מספר לאותה דרך, אל האי רודוס, מרחק של 800 ק"מ מחופי הארץ, נאלצה לשוב מחמת סערה עזה שהתחוללה בין קפריסין לרודוס.

היוצאים הבטיחו להניף את דגל זבולון ב' חופי רודוס, נדרו לא להפעיל את המוטור החדיש והמגרה שנקבע בירכתי הסירה, לצוף בורת המפרשים בלבד, במהירות של שמונה קשר (כשני ק"מ לשעה).

הסביר שמעון וינגרדוב, 25, סגן ספקד הסירה, בעל שרידי הברול והנסיון הרב, אותו קנה במסעות דיג למפרץ הפרסי, תי' מן ומצרים, בטרם השתתף ברוב פעולות אצ"ל כמפקד גונדה: הפלגה במוטור מופ' על שחה לנסיעה בטקסי' אנחנו עוסקים ב' ספורט.

לסכנה הרומנטית התלהבו במיוחד שני ירוקים: מיכאל ליימן, בלונדי, חסון וגבוה ותיקה דיג המנומש, בני ה-17, שיצאו למסע בתולים שיקל עליהם את חבלי הקליטה בחיל' הים, בו ישרתו חוך שנה.

חינוך

שם רע לחמורים

ראובן סיוון, קצין העיתונות ויחסי הצי' בור במשרד החינוך, נכנס ללשכת השר בן' ציון דינבורג ותחת זרועו גילי נייר. כש' פתח אותו לעיני דינבורג לא האמין זה ל' מראה עיניו. בתמונה נראתה הצטלבות דר' כים, מכוניות מכל עבר ובמרכז שני ילדים בעלי ראש חמור ששיחקו בכדור. הכותרת אמרה, בלשון עדינה קצת יותר: כל ילד שמשחק ברחוב, הוא חמור. על החתום: ה' מפקח על התעבורה, משטרת ישראל ואגרות זהירות.

פרופסור דינבורג, המתנך הותיק, קפץ כ' נשוך מעקיצת עקרב, פקד לערוך חקירה, לקבוע כמה מהכרוזים החינוכיים כבר מצא' את מקומם על קירות בתי-הספר בארץ, ל' הרוזים מיד.

החיפוש אחרי האתראיים לא היה הדבר הקל ביותר שראובן סיוון ביצע בחייו. כל אחד מהחתומים שלח אותו לרעהו. לבסוף קבלה משטרת ישראל את האחריות על עז' מה, התנצלה בטענה, כי העתיקו את הריזן מכרוז אנגלי. השיב משרד החינוך: באנגליה אין לחמורים שם כל כך רע כמו אצלנו. שם מכיר כל ילד את דמויות שקספיר בעלי ראש החמור.

הכרזה הדאחינונית

עקיצת עקרב

אחרי שהורד אחרון הכרוזים מכתלי בתי' הספר נרגע דינבורק: "אם החמורים כבר לא אצלנו, הוקל ל'."

דרכי חיים

נקמתה של חווה

שעה שמוות צהבהב, ארוך (70 ס"מ) שרכב לשון בעצבנות והתפתל בטבעות, טבעות 40, משפחת בושרי התימנית, ישב דוד, בחדר פועל מהצבה ואב לשבעה, על מחצלה, תחת עץ, לגם מכוס קפה. לידו עמדה האב, התיזה מי סבון מגינת הכביסה. חמשה אחים